

Pilar Rahola

SOS kristjanov

Zamolčana resničnost
o preganjanju kristjanov danes

Pilar Rahola
SOS kristjanov

Pilar Rahola

SOS kristjanov

Zamolčana resničnost
o preganjanju kristjanov danes

Spremna beseda: Julio María Sanguinetti

Kazalo

SPREMNA BESEDA	11
PREDGOVOR	13
UVOD	21
Kratki družinski oris. Katoličani	23
Kratki družinski oris. Pravoslavci	37
Kratki družinski oris. Protestanti	49
V KREMPLIJH NESTRPNOSTI	55
Zemljevid represije	57
Pjongjang, vzhodni Jeruzalem	67
Pogrom v Gandijevi deželi	81
V ALAHOVIH DEŽELAH	95
Jezus Kristus pod oblastjo šarije	97
Umirati v Pakistanu	129
Apartheid v deželi Saudov	145
Ou.Remenkīmi en.Ekhristianos («Egiptovski kristjani»)	161
»Indijanski rezervat« v Sveti deželi	185
V TARČI DŽIHADA	203
Ideologija	205
Položaj	219
DODATEK	237
Pogovor z Andreo Riccardijem	239
Subtilna kristjanofobija	261
OPOMBE	275

PREDGOVOR

Ta knjiga nima nič skupnega z religijo. Prav tako seveda ni naravnana proti nobeni religiji, potemtakem se ne osredotoča na duhovno transcendenco, pač pa na temeljne pravice. To se pravi, da knjiga ne obravnava morale neke posamezne religiozne skupnosti, marveč etiko celotnega človeštva. Ravno zato ne govori o kristjanih glede na njihov verski položaj, ampak glede na njihov položaj žrtev. Na tej točki pa knjiga zahteva nekakšen solidarnostni kompromis, željo, da bi odgrnili tančico, ki prikriva trpljenje stotisočev preganjanih, zlorabljenih in umorjenih oseb v 21. stoletju zgolj zaradi njihove vere v Jezusa Kristusa.

Mar so kristjani edini, ki so preganjani, zlorabljeni, umorjeni? Ob upoštevanju neovrgljivosti aktualnega dogajanja to vprašanje zveni skoraj kot neotesanost. Vendar odgovor potrebuje nekaj pojasnil, ki naj pripomorejo k pravilnemu uvidu njegove analize.

Kot je razvidno, so mnogi ljudje vseh religij žrtve nestrpnosti in sistemske represije, demonizirani zaradi preživelih stigem ter predsodkov, ki koreninijo v kolektivnem nezavednem. Najbolj tragična med vsemi je bila stigma antisemitizma, ki so ga stoletja prežvekovali v obremenjenih prebavilih sveta in je privedel človeštvo do holokavsta nekega naroda. Tri četrtine evropskega judovskega prebivalstva je izginilo na poti sovraštva, milijoni ljudi so bili spremenjeni v dim. Nestrpnost, predsodek in stigma so predstavljali konstanto v preganjanju judovskega ljudstva in 21. stoletje ne le, da ni dokončno zakopalo antisemitskega sovraštva, pač pa ga je ponovno oživel, ga preobleklo v nova oblačila in ga izvaja z obnovljeno silo. Če obstoji identitarna skupnost – včasih tudi religiozna –, ki je bila povsod po svetu žrtev predsodkov, je to nedvomno judovsko ljudstvo, najprimernejša tarča vseh radikalnih ideologij od skrajne desnice do skrajne levice, z nasilnim pridatkom sodobnega džihadističnega pojava. Pri tem pa nikakor ne kaže pozabiti, da so žrtve tudi subtilnega antisemitizma, zave-

dno ali nezavedno prisotnega pri mnogih od tistih, ki bi jih lahko imenovali *dobromisleči ljudje*. Judje nedvomno predstavljajo vrhunec v sovraštvu in preganjanju vse od najdavnějšíh časov in so dandanes tarča vseh mogočih pojavov nestrpnosti.

Dejstvo je, da so tudi muslimani zaradi predsodkov zahoda, pa vendar tudi zavoljo ideologije, ki naj bi jih predstavljala, pogosto žrtve preganjanja. Islamizem – ob salafizmu kot izvoru vseh radikalnih teženj, ki hočejo nasilno uveljaviti svetovno skupnost (*ummah*) s *šarijo* kot integralnim zakonom – je glavno žarišče, kača, ki vali svoja jajca povsod po našem planetu. Gre za neizprosno sovraštvo, ki se nedvoumno kaže v preziru in legalni represiji, kjer vlada salafizem, ter se nadgrajuje v množičnih pobojih, kjer vlada džihadizem. Seveda gre za umore, ki ne razlikujejo med posamezniki, saj nikakor ne smemo pozabiti, da so glavne žrtve te ideologije zla sami muslimani.

Ti podlegajo, ker se znajdejo v navzkrižnem ognju ali pod bombami, včasih pa zato, ker ta ideologija zla – ki med drugim poskuša zatreti vsakršno muslimansko laično opozicijo – preganja kakršnokoli zmerno religiozno držo, saj jo nemudoma razume kot krivoversko. Tudi glede tega je povsem na dlani, da obstaja na tisoče muslimanov, ki so preganjani tako zaradi svojega razumevanja kakor zaradi zavračanja vere in so žrtve represije, ki jo izvaja radikalna ideologija, ki bi rada uzurpirala celotni islam.

Tudi če se ne omejujemo zgolj na okvir religiozne identitete, obstaja mnogo družbenih skupin, ki so žrtve preganjanja, represije in nasilja zaradi tistega, v čemer se prepozna njihova identiteta, tako da si nobena skupnost ne more lastiti monopola nad trpljenjem. Kaj je denimo z ženami, preziranimi zaradi fevdalnih zakonov, ki so jih vsilile države članice OZN? Kaj je s homoseksualci, zatiranimi zaradi istih zakonov, ki zatirajo ženske, ter so preganjani in obravnavani, kot da bi bili odpadki za smeti? Kaj je s prezirom in z diskriminacijo, ki jim ga prizadevajo tako imenovane svobodne družbe?

Seveda nestrpnost do drugega, drugačnega, tistega, ki moli drugačnega boga, ljubi na drugačen način, poseduje stigmatizirano identiteto ali je preprosto bolj ranljiv, ne le da v 21. stoletju ni pojenjala, temveč je vse bolj naraščala vzporedno z našo izgu-

bo vrednot, tako da so se potrdile besede duhovnika in ideologa Juliána Carrona o »koncu razsvetljenstva«.¹

Nedvomno imamo v mnogih državah sveta pravičnejše zakone, vendar svet ni pravičnejši. Dejstvo je, da so institucije, ki bi morale bedeti nad temeljnimi pravicami, povsem zatajile. Razblinile so se na primer zlate sanje Eleanor Roosevelt, se pravi hrepenenje po svetovni organizaciji narodov, ki bi postala svetilnik pravic, svoboščin in demokracije. Dandanes vemo, da OZN ni ta svetilnik dostojanstva in da prav tako ne ščiti pravic človeštva, pač pa se je preobrazila v otopelega mastodonta, katerega namen je olepševanje, zagovor in podpora najneizprosnejšim diktaturam na svetu. Nekaterne njene odločitve so resnična sramota, ki neusmiljeno blati Splošno deklaracijo človekovih pravic. Kot zadnji odvraten primer, ki se je pripetil ravno med pisanjem tega besedila, lahko navedem odločitev, da bo Saudova Arabija postala članica komisije, ki naj bi ščitila in bedela nad pravicami žensk. O ogorčenju, ki ga občutim zaradi te barbarskosti, sem spregovorila v članku, ki je izšel v dnevniku *La Vanguardia* in ki ga bom tule navedla zaradi njegove bridke aktualnosti:²

Oprostite, vendar vas moram vprašati: kdo vas plačuje? Vas podkupujejo s petrodolarji, vam obljubljajo lepe hurije, sanjska potovanja, hotele s tisočimi zvezdami? Ne vem, ampak gre najbrž za kakršnokoli že neizmerno čudo, ki ga je mogoče kupiti z lesketajočim se črnim zlatom, čemur pa bi v govorici vsakdanjega življenja lahko rekli: korupcija. Seveda gre za zgolj navrženo vprašanje, za eno od muh sumničavosti, ki se vselej nagibljejo k neotesanosti. Navsezadnje pa bi bilo nemara neprimerno bolje, če bi si predstavljali, da gre le za prostaški denar, kot da bi šlo za napad norosti ali pa za epidemijo nedostojnosti.

Ko bi vsaj šlo za to, da bi bilo dogajanje v OZN rezultat sistemske korupcije, saj bi tako le imeli razlago – umazano, perverzno, zločinsko, vendar razlago. Toda če ne gre za to, če ne gre za korupcijo, za mešetarjenje z vplivi, za neubesedljive protizakonite interese, kako naj si razložimo absurdnosti, ki se kopičijo v častitljivi organizaciji, saj je bila nekoč demokra-

tični sen in zdaj črna luknja, kjer se olepšavajo in legitimirajo najslabše diktature? In kjer sprejeti sklepi presegajo najneobičajnejše nadrealistične delirije. Zadnji je tako nesmiseln, da bi si zaslužil salve smeha, če ne bi šlo za žalitev žrtev mizoginne brutalnosti: Saudova Arabija je bila na tajnem glasovanju izvoljena kot članica Komisije za pravni in socialni položaj ženske, se pravi v glavni svetovni organ, ki je namenjen boju za enakost. In do njene izvolitve je prišlo mesec dni zatem, ko je ustanovila svoj prvi »svet žena«, ki ga sestavljajo izključno predstavniki moškega spola. Gre torej za javno posmehovanje ženskam vpricho celega sveta, nagrada za to pa je umestitev te države v organ, ki bi moral bedeti nad ženskami. Najzgovornejši pri tem pa je bil predstavitveni pamflet za kandidaturu, ki vsebuje zagotovilo, da je šarija – ki primora Savdijke v družbeno segregacijo, na dosmrtno podrejenost moškim, vključno s kamenjanjem v primeru prekrškov »časti« – jamstvo za enakost spolov. Nič nenavadnega torej ni, da je Hillel Neuer, direktor organizacije United Nation Watch, izjavil, da je bil izvoljen »požigalec kot vodja gasilcev«.

Ta zabloda pa zgolj sledi prejšnji: ko je prav tako OZN izvolila Saudovo Arabijo med člane Komisije za človekove pravice ravno na dan, ko je taista kraljevina usmrtila nekega svojega političnega nasprotnika. Če temu dodamo odločitev Unesca, da bi zanikali vsakršno povezavo judovskega naroda s Tempeljskim gričem v Jeruzalemu in desetine arbitrarnih resolucij proti Izraelu, se celotni krog sklene.

Toda – kaj se pravzaprav dogaja s temi ljudmi? Le kako, da jih ni sram legitimirati represijo najbrutalnejših tiranij? Le kako se morejo tako nedostojno posmehovati ženskam in žrtvam? Vse to je kužno, zaudarja po gnoju. In, kar je najhujše, pretvarja OZN v sosterilko grozodejstev, katerih žrtve so savdske ženske. Kakor sem dejala: zaudarja po gnoju.

Cena sklepov teh zarjavelih ustanov, ki tako zaudarjajo, je neizmerna.

Kakor hitro torej priznamo, da so skupnosti, ki so po vsem svetu žrtve represije in nasilja, brezštevilne – zakaj neki bi se morali

osredotočiti na krščanske žrtve? Ali pa celo: ali so res žrtve zaradi svoje vere ali pa so se le znašli na napačnem kraju v napačnem trenutku in so potemtakem naključne žrtve? Pričujoča knjiga namerava odgovoriti na ta vprašanja in prek teh odgovorov pokazati na nenavadno in grozljivo dejstvo: kristjani so ponovno preganjani preprosto zato, ker verujejo v Kristusa. Zato pa so tudi izbrane žrtve, ki so umeščene v samo osrčje tarče s skrbnim namenom in z usodno natančnostjo. Vse od časa katakomb se še ni pojavil tako množičen, organiziran in nekaznovan poskus, da bi obračunali s celotnimi krščanskimi skupnostmi, najhuje pa je, da zatiralci žanjejo skrb vzbujajoč uspeh. O tem pričajo besede papeža Frančiška v intervjuju za časopis *La Vanguardia* poleti leta 2014:³

Prepričan sem, da je preganjanje kristjanov danes hujše kakor v prvih stoletjih zgodovine Cerkve ...

... nasilna dejanja pa krepijo prepričanje svetega očeta.

Dejstva, ki jih bo pričujoča knjiga – uvršča se med druge izpod peres prepoznavnih osebnosti, ki so že povzdignile svoj glas – navedla, so tragična in pomenijo skrajno svarilo zaradi krutega obračunavanja, ki se zdi trenutno nezaustavljivo. Vse od grozljivega in pretresljivega pričevanja zgodovinarja Andree Riccardija, ki je v knjigi *Il secolo del martirio. I cristiani nel novecento (Stoletje mučeništva. Kristjani v 20. stoletju)*⁴ izpričal trpljenje kristjanov v 20. stoletju, so se opozorila vse bolj množila, ne da bi kdaj predrla zid molka. Kopti, Asirci, Sirijci, pravoslavni raznih liturgij, a tudi katoličani, protestanti, vse krščanske družine prenašajo dandanes stigmo križa. Praktično izginotje najstarejših skupnosti, ki so že skoraj dva tisoč let živele na svoji zemlji, je postalo neovrgljivo dejstvo. Naj navedemo strašni primer vernikov sirske pravoslavne Cerkve, ki sega nazaj vse do prvega stoletja in kjer govorijo obliko aramejščine; bilo jih je 500.000 na začetku 20. stoletja v turškem Kurdistanu. Dandanes domnevamo, da ji ni več kot 2.000, niz zapuščenih samostanov, cerkva in naselij, ki dramatično zaljšajo pokrajino, izpričujejo njihovo brutalno izginotje.

Če sistemsko nasilje napada krščanske skupnosti, to v enaki meri počnejo diskriminatorni zakoni mednarodno priznanih dr-

žav, ki vsemu navkljub neusmiljeno preganjajo kristjane. V demokratičnih sistemih nasilje in represijo nadomestita prezir in demonizacija, še posebej s strani levičarskih ideologij, ki spremenjajo laičnost v segregacijski instrument, predvsem v katoliških deželah, saj večina teh ideoloških gibanj po svojem bistvu sploh ni laična, marveč neusmiljeno antikatoliška.

Tako se torej poraja **trikotnik groze: kjer prevladuje nasilje, so umorjeni; kjer vladajo tirani, so zatrti in odrinjani; kjer vladajo svoboščine, so prezirani.**

Z nekim pridatkom, ravno tistim, ki je vzpodbudil tole knjigo: pridatkom brezbržnega molka, ki s pajčolanom prekriva obupani krik mnogih preganjanih krščanskih skupnosti, ne le v krajih, kjer so podvrženi mučeništvu, marveč tudi na Zahodu; nikakor ni namreč naključje, da krščanske žrtve ne sodijo v območje tako imenovane politične korektnosti. Tako so ob tem, da so žrtve nasilja, tudi žrtve tega, kar Anglež Rupert Shortt, urednik revije *The Times Literary Supplement* in avtor knjige *Christianophobia: A Faith Under Attack (Kristjanofobija: napadena vera)*⁵, imenuje »medijski mobing«. To se pravi: morečega, lapidarnega in neusmiljenega ostrakizma informacij. Ne glede na njihovo število je mogoče povzeti tri temeljne razloge za ta molk:

1) Po eni strani razumevanje krščanstva kot sekularnega sredstva zatiranja, predvsem s strani napredne senzibilnosti, ki je navajena vzbujati spomine na križarske vojne, inkvizicijo ali katekizmi drug tragični dogodek, povezan s cerkveno močjo, kadar je govora o kristjanih kot žrtvah. V kolektivnem imaginariju pa ta samodejni mehanizem pretvori žrtve v rablje. Zato krščanskih žrtev ni na transparentih progresizma, saj razbijajo manihejska poenostavljanja, ki jih praviloma navdihuje.

2) Po drugi strani nevednost glede religioznega vprašanja v sekulariziranih družbah, ki se nagiblje k mešanju pojmov, k redukciji zapletenega krščanskega univerzuma na neko preprosto homogeno dejstvo in k uporabi klasičnih stereotipov z namenom, da bi omalovaževali problem. Temu je treba dodati, da na Zahodu vlada popolno nepoznavanje tisočletnih krščanskih skupnosti, ki živijo na Vzhodu, in so najbolj izpostavljene nevarnosti. Zaradi tega se omenjanje kristjanov navadno skrči na govorjenje

o »zahodnih kristjanih« in kadar razmišljamo o Cerkvah, razmišljamo samo o zahodnih Cerkvah, ne da bi upoštevali neznanske težave, ki jih doživlja večina krščanskih Cerkev drugje po svetu. To dejstvo prav tako pojasnjuje ravnodušnost samih kristjanov do svojih sovrnikov, za katere si domišljajo, da so jim enaki, ne da bi dojeli prepadne razlike položajev, v katerih tako eni kakor drugi živijo svojo vero. To so besede, s katerimi je to izrazil filozof Régis Debray na mednarodnem simpoziju o kristjanih na Vzhodu, ki se je leta 2007 odvijal v Parizu.⁶

Vzhodni kristjani so mrtvi kot našega pogleda na svet: so »preveč« krščanski za alterglobaliste in »preveč« vzhodni za okcidentaliste.

3) Nazadnje pa se zahodni molk poraja tudi zavoljo ideološke vloge, ki jo določene cerkvene ustanove odigravajo v družbi, kjer so pogosto razumljene kakor cenzorji idej in zatiralke državljanskih pravic. Na primer vloga cerkvenih hierarhij v perečih razpravah o homoseksualnosti, o vlogi žensk ali o splavu, hkrati pa njihov vpliv na politiko prav tako otežujejo misel, da je krščanstvo preganjana vera, in načenjajo občutljivost, ki jo intelektualci, novinarji ali akademski izobraženci kažejo do ostalih žrtev.

Najsibo tako ali drugače, vsej okrutnosti in očitnosti navkljub je današnje preganjanje kristjanov prav tako zamolčano preganjanje; ker pa ne obstaja v naši kolektivni zavesti, prav tako ne obstaja njihovo trpljenje. Kakor je zapisal v uvodu svoje knjige *Il libro nero della condizione dei cristiani nel mondo* (Črna knjiga o položaju kristjanov v svetu)⁷ francoski škof Jean-Michel di Falco: »Današnje preganjanje kristjanov ni premalo razkrita, marveč premalo poslušano.«

Pričujoča knjiga si prizadeva, da bi prekinila ta molk, da bi razkrila njegovo nevidnost, da bi bila skromen zvočnik za njen krik. Prav tako hoče obtožiti institucije in ideologije, ki bi morale povzdigniti svoj glas proti zatiralcem, namesto da se lotevajo žrtev. V določeni meri hoče potemtakem tudi biti ogledalo, ki naj odseva našo ravnodušnost in našo nesramnost, nujni sokrivki zla.

Dandanes, v polnem teku 21. stoletja, so kristjani preganjani

ZEMLJEVID REPRESIJE

Mar kdo sliši naš krik? Koliko grozodejstev bomo morali še prenesti, preden nam kdo priskoči na pomoč?

FOUAD TWAL, jeruzalemski katoliški zaslužni patriarh

Maja leta 2006 je v predstavitvi poročila na konferenci o verski svobodi v svetu, ki jo je priredila organizacija Ayuda a la Iglesia¹³, kardinal Renato Raffaele Martino, častni predsednik Papeškega sveta za pravičnost in mir in nekdanji stalni opazovalec Svetega sedeža pri OZN, dejal: »Pogosto pozabljamo, da so kristjani najbolj preganjana človeška skupnosti na svetu.« Njegove besede so nekateri razumeli kot pretiravanje ali celo kot žalitev. Le kako bi se lahko vsemogočno krščanstvo, sekularno vezano na oblastniške kroge, preobrazilo v preganjano vero s preobiljem mučnikov?

Dediščina 20. stoletja, ki je pustila za seboj milijone umorjenih kristjanov, se ni vtisnila v spomin in krščanske žrtve so se v zavesti sveta ponovno spremenile v žrtve naključja. Glede tega bi bilo koristno prebrati pravo klasično delo Paula Marshalla in Lele Gilbert *Their Blood Cries Out (Njihova kri vpije)*, ki je izšlo leta 1997¹⁴. V njem sta dokazana »molk«, ki je prikril krščansko trpljenje v tistem stoletju, in tisto, kar urednik časopisa *The Boston Globe*, strokovnjak za krščanstvo John Allen (med drugim avtor druge nepogrešljive knjige *The Global War on Christians – Globalna vojna proti kristjanom*),¹⁵ imenuje »najbolj varovana skrivnost na svetu«. Prav tako nadvse zgovorna je izjemna knjiga zgodovinarja in ustanovitelja Skupnosti sv. Egidija – ki je, med drugimi nagradami, leta 2001 prejel tudi Mednarodno nagrado Katalonije – Andree Riccardija, ki v *Il secolo del martirio (Stoletje mučeništva)* obžaluje, da je bilo s tolikšno zamudo ozaveščeno krščansko mučeništvo v 20. stoletju, pri tem pa javnosti predoči umore milijonov kristjanov

pod komunističnim in nacističnim jarmom ter s strani Osmankega cesarstva (najbolj grozljiv je bil poboj armenskih in sirskih kristjanov), med afriškimi spopadi ali kot posledica nasilne nestrpnosti v državah, kakršni sta Španija ali Mehika. Riccardi pravi:

... v stoletju človekovih pravic je bilo prikrito mučenje in preganjanje milijonov ljudi.

Samo zastranitev v zvezi s španskim primerom: nujna obsodba umorov brez sodbe, ki jih je zagrešil frankizem, tako da je dal postreliti na stotisoče ljudi zaradi golega maščevanja in represije, nas vsekakor ne sme ovirati pri priznanju nasilja, katerega žrtve so bili v času druge španske republike duhovniki in posamezniki konservativnih prepričanj. Na republikanskem ozemlju jih je mnogo umrlo zaradi njihove vere, osebno pa lahko ponudim neposredno pričevanje: med plenjenjem, ki so ga uprizorili člani FAI (*Federación Anarquista Ibérica*) leta 1937, je neki moj sorodnik, Carles Rahola, skrnil duhovnika, čigar življenje je bilo v nevarnosti. Branil ga je pred levim fašizmom. Nedolgo zatem, leta 1939, ga je desni fašizem, ki ga je vsilil Franco, obsodil na ustrelitev. Dve totalitarni zli sta sovpadli v sovraštvo in nasilju.

Tako da tudi 20. stoletju, izčrpanemu od totalitarnih ideologij, ki so nas privedle do dveh svetovnih vojn in do armenskega in judovskega holokavsta in ki so se iztekle v dolgotrajne krvave diktature, niso bili tuji poboji kristjanov. Kristjani so umirali, kakor vsi ostali ljudje, kot žrtve skrajnega nasilja. Vendar so milijoni kristjanov umrli tudi zato, ker so bili kristjani, to oprijemljivo dejstvo pa je pogosto banalizirano ali neposredno zanikano, kar poskuša prikriti resnico, kakor je dejal Edward Novak, tajnik Kongregacije za zadeve svetnikov, da »so mučeniki junaki družbe«. ¹⁶

Ali bo 21. stoletje nadaljevalo s tem mimohodom mučencev ali se bo spremenilo v stoletje večje sloge in strpnosti do kristjanov? Glasovi, ki so opozarjali na *crescendo* nasilja proti kristjanom, so se neprestano vzdigovali, najprepoznavnejši je bil tisti Janeza Pavla II., ki je v svojem apostolskem pismu *V zarji tretjega tisočletja*¹⁷, ki je bilo priprava na jubilej leta 2000, prepričljivo opozoril, kaj bi se lahko zgodilo. Njegove besede so se po dveh desetletjih žal izkazale kot preroške:

Cerkev prvega stoletja se je rodila iz krvi mučencev: »Sanguis martyrurum, semen christianorum. [...] Na koncu drugega tisočletja je Cerkev znova postala Cerkev mučencev. Pregarjanja kristjanov – duhovnikov, redovnikov in laikov – so uresničila veliko setev mučencev na različnih delih sveta. Pričevanje za Kristusa do prelitja krvi je postalo skupna dediščina katoličanov, pravoslavnikov, anglikancev in protestantov ...

Zaradi vsega tega nakopičeni tragični dogodki postavljajo na laž ugodne napovedi. Zaradi težkega položaja, v katerem živijo kristjani na obleganih območjih, prav tako pa zaradi pomanjkanja zanesljivih posameznih opazovalcev ne obstajajo absolutne številke, a je na voljo dovolj podatkov, da lahko z Johnom Allonom zatrdimo, da: »je krščanstvo dandanes religija, ki je na celem svetu tarča največjega števila napadov«. ¹⁸ Članek, ki je izšel julija 2017 v časopisu *The Washington Times*, to povzema z navedkom strašljivega števila: ¹⁹

Statistika preganjanj je grozljiva. Več kakor 300 posameznikov vsak mesec umre zaradi svoje krščanske vere. Uničenih je 200 cerkva in zabeleženih je okrog 800 nasilnih dejanj proti kristjanom na mesec.

Temu je dodal, da po podatkih Ameriškega ministrstva za zunanje zadeve 60 držav članic OZN prakticira ali spodbuja versko diskriminacijo. Odtod izhaja presenetljiv podatek, ki ga navaja Pew Research Center, znameniti severnoameriški *think tank*, ki preučuje problematike, vezane na državljanske pravice: »61 odstotkov beguncev, ki prejmejo vizo za vstop v ZDA in ki v svoji izvorni državi pripadajo verski manjšini, je kristjanov«. ²⁰ Organizacija Pew ocenjuje, da več kot 75 odstotkov svetovne populacije živi na območjih, kjer so verska preganjanja v porastu, predvsem proti kristjanom, ki predstavljajo 80 odstotkov primerov žrtev nasilnih napadov na verske manjšine. Ob vsem tem so kristjani brez izjeme deležni napadov še v 16 državah, ki izvajajo največje nasilje proti verskim manjšinam.

Svetovno središče za versko statistiko (*Center for the Study of Global Christianity*), ki ga lahko imamo za enega od najpo-

membnejših virov empiričnih informacij o krščanstvu na svetu, to statistiko potrjuje: »Če odmislimo Severno Korejo in ozemlja, ki jih nadzoruje ISIS, ter sirska vojno, vsako leto umre na tisoče kristjanov.«²¹ Teroristični napadi proti kristjanom so po podatkih, tipološko obdelanih pri Global Terrorism Database (GTD) pri organizaciji National Consortium for the Study of Terrorism and Responses to Terrorism (START), ki je povezana z Univerzo v Marylandu, doživeli porast 309 odstotkov samo v obdobju med letoma 2003 in 2011.²²

Toda – koliko? O kakšnem grozljivem številu govorimo? Razpon je silno širok in sega od verodostojnega maksimuma 100.000 mrtvih kristjanov na leto po podatkih CSGC (drugi viri navajajo prekomerno število 200.000 letno) do minimuma 7.000 na leto, kakor trdi priznani nemški teolog Thomas Schirrmacher, ki je vodja teološke komisije pri organizaciji World Evangelical Alliance.²³ Opraviti imamo torej z veliko razliko, ki opravičuje težave pri natančnosti s podatki, a ki nam kljub vsemu, tudi če vanjo vključimo to znatno razliko, izpričuje razširjenost nasilja: 270 umorjenih kristjanov na dan, če se držimo bolj pesimističnega števila, 20 na dan, če se držimo bolj optimističnega. V obeh primerih gre za pravo človeško tragedijo.

Če hočemo določiti čim natančnejši zemljevid represije, je tako zaradi previdnosti do informacij, ki jih zbira, kakor zaradi metodologije, ki jo uporablja, najzanesljivejši in najprestižnejši vir poročilo, imenovano *World Watch List*, to je seznam, ki ga vsako leto sestavi organizacija Open Doors, ki se že 60 let bori proti verski diskriminaciji.²⁴ Ustanovljena je bila leta 1995 na pobudo brata Andreja, baptističnega duhovnika, ki se je odločil pošiljati *Sveta pisma* poljskim kristjanom, ki so jih preganjali komunisti. Prve pošiljke so se nemudoma spremenile v množični pojav. Taka je bila denimo leta 1988 pošiljka milijona *Svetih pisem* v ruščini ruski pravoslavni Cerkvi, kar je pripomoglo h glasnosti.

Toda najprepoznavnejši, malodane epski mejnik je bil tako imenovani Projekt Biser, ko so ob obali na jugovzhodu Kitajske, nedaleč od mesta Šantou, pretihotapili milijon *Svetih pisem*. Uporabili so polpodmornico z imenom Gabriel, ki je bila naložena z 232 nepremočljivimi paketi, ki so vsebovali milijon *Svetih pisem*.

Vlačilec Michael se je izmuznil skozi pajčevino kitajske mornarice in zavlekel *Sveta pisma* do obale, medtem pa se je 10.000 kitajskih kristjanov zbralo, da so jih pobrali ter jih razdelili po vsej Kitajski. Operacija je trajala dve uri in je potekala malodane brez incidentov. Do enega je prišlo, ko je policijska nočna patrulja našla nekaj paketov in poskusila zažgati *Sveta pisma*, vendar so jih odvrgli v morje, ker so bila mokra. Naslednji dan so jih rešili in jih dostavili pravim naslovnikom. Pripetila pa se je še ena, bolj »junaška« nezgoda: policija je odkrila tri moške, ko so pobirali na tisoče *Svetih pisem*, ki so jih vsak mesec jemali iz skrivališč. Obsodili so jih na tri dni zapora, pakete pa odvrgli v odtok javne latrine. Kakor hitro so bili izpuščeni iz zapora, so se možje spustili v odtok, rešili *Sveta pisma*, jih posušili in nadišavili ter naposled razdelili. Znana so pod imenom »nadišavljena Sveta pisma«. Revija *Time* je zapisala, da je bil Projekt Biser »največja tovrstna operacija v vsej zgodovini Kitajske«.

Če se potemtakem držimo zanesljivih poročil organizacije Open Doors, ki preučuje pet območij preganjanja – zasebno, družinsko, družbeno, cerkveno in nacionalno – in katere delovanje avtonomno preverja International Institute for Religious Freedom, zemljevid preganjanj za leto 2017, ki izpostavlja najneugodnejše države na svetu za kristjane, potrjuje pesimistične napovedi, ki jih povzemajo sledeči podatki:

- 215 milijonov kristjanov (en kristjan na vsakih 12 kristjanov na svetu) je v 50 državah žrtev zelo visoke ravni preganjanja, ki je daleč od tega, da bi se nižalo, temveč eksponentno raste. Potemtakem seznam dodaja 115 milijonov poprejšnjemu številu 100 milijonov kristjanov, ki so bili v rizičnem položaju.
- V 50 najhujših državah na seznamu živi štiri milijarde in 830 milijonov ljudi, približno število kristjanov v teh državah pa je 650 milijonov, se pravi 13 odstotkov prebivalstva.
- V 21 od teh 50 držav je 100 odstotkov kristjanov hudo preganjanih.
- Od šestih držav, kjer je preganjanje najsilneje poraslo, jih je pet iz jugovzhodne Azije; to preganjanje spodbuja radikalni nacionalizem, ki uporablja hinduizem in budizem

kot identitarni simbol. Države, v katerih se je položaj kristjanov eksponentno slabšal, so: Indija (kjer je prihod na oblast stranke Bharatiya Janata, tj. Indijske ljudske stranke, ki zagovarja obsedeni nacionalizem, močno omajal versko strpnost), Bangladeš, Laos, Butan in Vietnam.

- Ena četrtnina držav, ki so spodbudile povečanje represije proti kristjanom, predstavlja osem režimov na Bližnjem vzhodu in v Severni Afriki, ki so se nato razvili v še bolj avtoritarne sisteme: Alžirija, Egipt, Iran, Jordanija, Palestinska ozemlja (predvsem zaradi agresivnega islamizma Hamasa in drugih skupin, ki so vezane na radikalni islamizem), Katar, Turčija in Združeni arabski emirati.
- Od desetih držav, ki vodijo na lestvici preganjanj, je devet podvrženih islamističnim režimom.
- V Indiji, Nigeriji, na Kitajskem in v Etiopiji živi polovica od 215 milijonov preganjanih kristjanov.
- Vzpon islamističnega ekstremizma v podsaharski Afriki je bil ključni element za zaostritev preganjanj, čeprav se Somalija naglo vzpenja na tej krvavi lestvici: medtem ko je bila leta 2006 na četrtem mestu, je postala druga najslabša država za življenje kristjanov. Kakršenkoli krščanski simbol lahko pomeni takojšnjo smrt.
- Jemen je prvič vstopil v skupino najvišje uvrščenih med kraji, kjer so kristjani v navzkrižnem ognju med vladnimi prosavdskimi oboroženimi skupinami Abda Rabuha Mansurja Hadija in hutijskimi proiranskimi oboroženimi skupinami, ki so zveste nekdanjemu predsedniku Aliju Abdulahu Salehu. V vojni, ki je izbruhnila leta 2015 (in ki je zahtevala že milijone mrtvih), sta udeleženi tudi Al Kaida z Arabskega polotoka in Islamska država Iraka in Levanta. Treba je omeniti tudi vojaško intervencijo koalicije arabskih držav, ki jih vodi Saudova Arabija, ki jo je organizacija Amnesty International obdolžila vojnih zločinov.
- Severna Koreja spet vodi na prvem mestu lestvice in že 16 let kraljuje kot država z najneizprosnejšim sovraštvom do kristjanov na svetu.

Črna lista najvišje uvrščenih držav glede na preganjanje kristjanov iz leta 2017 bi potemtakem bila po podatkih organizacije Open Doors sledeča:

1. Severna Koreja z 92 od 100 mogočih črnih pik.	6. Sirija s 86.
2. Somalija z 91.	7. Irak s 86.
3. Afganistan z 89.	8. Iran s 85.
4. Pakistan z 88.	9. Jemen s 85.
5. Sudan s 87.	10. Eritreja z 82.

Ostale države na lestvici so razporejene takole:

11. Libija	31. Malezija
12. Nigerija	32. Mali
13. Maldivi	33. Tanzanija
14. Saudova Arabija	34. Srednjeafriška republika
15. Indija	35. Tadžikistan
16. Uzbekistan	36. Alžirija
17. Vietnam	37. Turčija
18. Kenija	38. Kuvajt
19. Turkmenistan	39. Kitajska
20. Katar	40. Džibuti
21. Egipt	41. Mehika
22. Etiopija	42. Komori
23. Palestinska ozemlja	43. Kazahstan
24. Laos	44. Združeni arabski emirati
25. Brunej	45. Šrilanka
26. Bangladeš	46. Indonezija
27. Jordanija	47. Mavretanija
28. Mjanmar	48. Bahrajn
29. Tunizija	49. Oman
30. Butan	50. Kolumbija